

Śląska, Sudetów Wschodnich, Beskidu Wschodniego, Niziny Mazowieckiej, Pobrzeża Bałtyku oraz z bliżej niesprecyzowanych stanowisk leżących w obrębie «Pomorza» i «Śląska». Chociaż najwięcej doniesień o występowaniu *D. umbrina* dotyczy Dolnego Śląska, to ostatnie z nich zostało opublikowane pół wieku temu; podobnie przestarzałe są cztery zaledwie wzmianki o odłowieniu tego chrząszcza na północy Polski.

Drepscicia umbrina jest gatunkiem zachodniopalearktycznym, występującym od Włoch i Francji na zachodzie po Ukrainę na wschodzie, a na północy sięgającym do Szwecji (PERREAU 2004: [W:] LÖBL I., SMETANA A. (red.): Catalogue of Palaearctic Coleoptera, 2: 133-203). Wszędzie jest to chrząszcz rzadki, np. na Słowacji znany jest z siedemnastu stanowisk rozsianych po całym terytorium (RŮŽIČKA 2009: Klapalekiana, 45: 233-245), a w Niemczech został umieszczony na Czerwonej Liście w kategorii „silnie zagrożony” (BÜCHE, MÖLLER 2005: Rote Liste und Gesamtartenliste der holzbewohnenden Käfer (Coleoptera) von Berlin mit Angaben zu weiteren Arten. [W:] Der Landesbeauftragte für Naturschutz und Landschaftspflege / Senatsverwaltung für Stadtentwicklung (Hrsg.): Rote Listen der gefährdeten Pflanzen und Tiere von Berlin. CD-ROM). Według RŮŽIČKI (2009: ibid.) gatunek ten związany jest z próchnowiskami w starych drzewach liściastych (głównie dębach, topolach, kasztanowcach i wiązach), rosnących w bogatych, naturalnych drzewostanach. W związku z tym *Drepscicia umbrina* można uznać za jeden ze wskaźników wysokiej wartości przyrodniczej stanowiska; być może stosowne byłoby otoczyć szczególną opieką miejsca występowania tego gatunku.

W trakcie entomologicznych badań faunistycznych na stanowiskach kserotermicznych Polski Północno-Zachodniej napotkaliśmy *D. umbrina* na Pojezierzu Pomorskim:

– Raduń ad Bielinek nad Odrą (UTM: VU47), 29 VII 2010 – 3 exx., 1 X 2010 – 1 ex., wszystkie wysiane z rozległego, bocznego próchnowiska kasztanowca w alei przydrożnej, w odległości kilkuset metrów od rozległych muraw kserotermicznych położonych na zboczach pagórków, leg. P. JAŁOSZYŃSKI et P. SIENKIEWICZ, coll. P. JAŁOSZYŃSKI.

Dziękujemy Janowi RŮŽIČCE (Department of Ecology, Faculty of Environmental Sciences, Czech University of Life Sciences, Praga) za przesłanie literatury wykorzystanej w niniejszym artykule.

Paweł JAŁOSZYŃSKI, Muzeum Przyrodnicze UWrocław
Paweł SIENKIEWICZ, Kat. Ochr. Środ. Przyrodn. UP, Poznań

548. Nowe stanowisko *Euplectus bonvouloiri narentinus* REITTER w północno-zachodniej Polsce (Coleoptera: Staphylinidae: Pselaphinae)

A new record of *Euplectus bonvouloiri narentinus* REITTER in NW Poland (Coleoptera: Staphylinidae: Pselaphinae)

KEY WORDS: Staphylinidae, Pselaphinae, *Euplectus*, new record, NW Poland.

Euplectus bonvouloiri narentinus REITTER, 1881 został wykazany z Polski bardzo niedawno i dotychczas znany był z zaledwie czterech stanowisk, leżących na terenie Niziny Wielkopolsko-Kujawskiej oraz Pojezierza Mazurskiego (JAŁOSZYŃSKI i in. 2005: Wiad. entomol., 24, 3: 147-152). Ze względu na ogólne rozmieszczenie w Europie (omówione w cytowanej pracy) można oczekiwać, że gatunek ten w rzeczywistości zasiedla całą Polskę, jednak jest jednym z rzadszych krajowych marników. Wszystkie podgatunki *E. bonvouloiri* REITTER, 1881 są bliźniaczo podobne do bardzo pospolitego *E. karstenii* (REICHENBACH, 1816) i z

tego powodu historyczne dane cytowane w „Katalogu fauny Polski” (BURAKOWSKI i in. 1978: Kat. Fauny Pol., XXIII, 5: 1-356), a dotyczące tego ostatniego gatunku, wymagają weryfikacji. Budowa aparatów kopulacyjnych samców dostarcza jednoznacznych cech identyfikacyjnych, jednak rozróżnienie samic *E. bonvouloiri* od *E. karstenii* jest dość trudne i wymaga dużych powiększeń mikroskopu oraz bardzo dobrego oświetlenia. Ogólny kształt i ubarwienie ciała, jego długość oraz proporcje poszczególnych części są identyczne u obydwu gatunków. *Euplectus bonvouloiri* ma płytsze bruzdy czołowe, dzięki czemu centralna wyniosłość głowy sprawia wrażenie słabiej odseparowanej i mniej wypukłej; przedplecze jest drobniej punktowane i z tego powodu nieco bardziej błyszczące; różnice występują też w układzie dołków bazalnych pokryw. Ta ostatnia cecha, nie zawsze jednoznacznie wyrażona, sprowadza się do stopnia zlania trudnych do dostrzeżenia dołków znajdujących się blisko nasady każdej pokrywy. U *E. karstenii* cztery dołki są najczęściej wyraźne i oddzielone od siebie, natomiast *E. bonvouloiri* przeważnie posiada tylko dwa lub trzy dołki. Można jednak znaleźć okazy obydwu gatunków z niektórymi dołkami na tyle do siebie zbliżonymi, że sprawiają wrażenie jednego, a nawet okazy z różną liczbą dołków na pokrywie lewej i prawej. Chociaż takie nietypowe osobniki są rzadkie, to jednak przy oznaczaniu samic należy wziąć pod uwagę niejednoznaczność tej cechy.

Prowadząc badania faunistyczne kseroterm Polski Północno-Zachodniej oraz ich najbliższego otoczenia, napotkaliśmy *E. bonvouloiri narentinus* na Pojezierzu Pomorskim, skąd gatunek ten nie był dotychczas podawany:

- Gozdowice ad Mieszkowice (UTM: VU54), 30 IX 2010 – 2 exx. wysiane z przyziemnego, bocznego próchnowiska w starym kasztanowcu, w odległości około stu metrów od krawędzi skarp kserotermicznych, wyznaczających brzeg doliny Odry, leg. P. JAŁOSZYŃSKI et P. SIENKIEWICZ, coll. P. JAŁOSZYŃSKI.

Faktem wartym odnotowania jest kolejne znalezienie tego gatunku w próchnie kasztanowca, podobnie jak miało to miejsce w przypadku trzech z czterech dotychczas znanych stanowisk *E. bonvouloiri* w Polsce (JAŁOSZYŃSKI i in. 2005: *ibid.*). Okazy odłowione w Gozdowicach posiadają dobrze wyrażone punktowanie głowy, charakterystyczne dla podgatunku *E. bonvouloiri narentinus*.

Paweł JAŁOSZYŃSKI, Muzeum Przyrodnicze UW, Wrocław
Paweł SIENKIEWICZ, Kat. Ochr. Środ. Przyrodn. UP, Poznań

549. Nowe stanowiska *Emus hirtus* (LINNAEUS, 1758) (Coleoptera: Staphylinidae: Staphylininae) w Polsce

New localities of *Emus hirtus* (LINNAEUS, 1758) (Coleoptera: Staphylinidae: Staphylininae) in Poland

KEY WORDS: Coleoptera, Staphylinidae, *Emus hirtus*, new records, Poland.

Zasięg występowania *Emus hirtus* (L.) obejmuje większą część Europy, na wschodzie sięga po Turcję i Iran. Na terenie Polski do roku 1980 wykazany z 13 krain, dane te pochodzą jednak głównie z XIX i początków XX wieku (BURAKOWSKI i in. 1980: Kat. Fauny Pol., XXIII, 7: 1-172); tylko z 4 krain wykazywany po II wojnie światowej. Po roku 1980 wykazy-